

Define Avcıları

– mehmet-nurettin-ustun · 16 Ekim 2025

DEFİNE AVCILARI

İlk görev yerim olan Ayazağa Şehit Mürüvvet Akpınar Karakolundayım. İki saatlik çevre koruma nöbetim henüz bitmiş. Belimdeki ve bacaklarımdaki yorgunluğu biraz gidermek için bir bardak çay alıp masanın kenarında bir sandalyeye sessizce ilişiyorum.

Gözlerim memur dinlenme odamızda oturan görev arkadaşlarımda. Ali abi her zamanki gibi önünde bir gazete derin düşünceler içinde, kare bulmacasına dalıp gitmiş. Kendini ve hatta ruhunu bu dünyadan soyutlamış gibi. Sürekli fazla kilolarından, artan sağlık sorunlarından şikâyet eder. Yine de en küçük bir olayda çevik ve cesurdur. Hasan abi ağzında sigarası, elinde küçük bir kâğıt ve kalem. Sürekli zihninde olan bir hesaplama içinde. Ev kirası, su, elektrik, mutfak masrafları, kızın yurt parası, aklınca içinden hesaplıyor ama odadaki herkes sesini duyabiliyor. Sık sık şu benim kız bir Üniversiteyi bitirip diplomasını alsa diyor. Hemen sağ tarafımda kahverengi üniforma içinde Bekçi Nihat abi. O zamanlar henüz yeni yeni çıkan ve çok az sayıda insanda olan gri renkli Nokia marka cep telefonunu masanın üstüne koyup titreşime ayarlayarak uğultulu bir şekilde masa üstünde titreyen cep telefonunu büyük bir hayranlıkla seyrediyor. Ali abi demek bu telefona bu kadar para verdin diyerek hayretini belirtirken; Titreşimden ve görüşmeden başka hiçbir teknik özelliği olmayan bu küçük telefona hepimiz dikkatle bakmaktan kendimizi alamıyoruz.

Gecenin derin saatinde, ışıklar içindeki müphem gölgeler gibi önümde duran mesai arkadaşlarıma baktıkça içimde değişik hisler oluşuyor. Tıpkı şairin “ Gömülmüş duvara baş baş gölgeler” dediği gibi. Gölgeler ve ıslı duvarlarla bir o kadar ahenk içindeki insan silüetleri. Biraz kaygı, biraz endişe, biraz mutluluk. Sanki kırılmaya namzet cam bir mozaik gibi. Düşüncelerimi ve hafızamı zorlayan içimde kaynayan bir yangının serin buharları gibi.

Birde Karakolun koridorunda duvarda asılı fotoğrafıyla sabah akşam göz göze geldiğimiz

karakolumuza ismi verilen Şehit Mürüvvet Akpınar ablamız. Buğulu gözleri, biraz mahzun bakışlarıyla gece gündüz bizi izliyor gibi. O hüzünlü bakışlarla karşılaştığımda sanki ablamız sonsuzluktan bize sesleniyor gibi bir duygu oluşuyor içimde. Emniyetimizin ilk kadın polis şehidi olan Mürüvvet Akpınar o zamanki adıyla siyasi Şube olan; Terörle Mücadele Şubesinde çalışırken iki arkadaşıyla birlikte örgüt militanları tarafından Bakırköy'de 1992 yılında pusuya düşürülüp çapraz ateşle şehit edilmişti.

Askerliğimi de jandarma olarak yapmıştım. Bu nedenle karakollara yabancı değildim. Jandarmada görev alanları hem daha çeşitli hem daha disiplinliydi. Burada ise sivil hayatla daha çok iç içeydik. Karakolumuzda sabaha kadar hareket eksik olmuyordu. Müracaat için gelenler, şikâyeti olanlar, alkollüler, kayıp şahıslar, kavga edenler, hırsızlık suçuyla yakalananlar ve daha niceleri. Bazı geceler sabahın nasıl olduğunu bile anlamıyorduk. Ancak seviyordum ben bu hareketi. Karakollar benim ikinci evim gibiydi. Bazen göz ucuyla içeriyi süzüp, göğsümdeki ay yıldızlı armaya bakarak ben bir polisim ve buraya aitim diyordum. Karakol nöbetçimiz Muzaffer abiydi gelen vatandaşları ilkönce o dinliyor yönlendiriyordu. Neredeyse sabaha kadar elinden düşürmediği el telsiziyle koridorda bir sağa, bir sola gidip geliyordu. Sadece namaz vakitleri geldiğinde ortadan kayboluyor, sonra yine elinde telsiz pür dikkat bir şekilde karakolun içinde çevresinde dolaşıp duruyordu. Sık sık bize öğüt verip başından geçen anıları anlatıyordu. Bu kadar olayı nasıl yaşadığını anlayamıyordum. Dışarıda devriye halinde olan ekibimizle bazen telsizden görüşüyor. Talimatlar veriyordu.

Ben mi... Ahhh! Beni sormayın. En acemi, en genç, en tecrübesiz olmanın zorluklarını yaşıyorum. Çay demlenecekse ben, sofraya hazırlanacaksa ben, fotokopi çekilecekse ben. En küçük ve en kıdemsiz benim. Ama hissediyorum en sevilen de yine benim. Aslında gündüzleri karakolda çay, yemek, temizlik işlerine bakan görevlimiz var. Ancak akşam saatlerinde mesaisi bitiyor. Bu nedenle geceleri kendi işimizi kendimiz yapıyoruz. Yoruluyoruz ancak hepsi tatlı bir yorgunluk. Ama bu gece bir sessizlik var karakolda. Kimse konuşmuyor. Sadece bir ileri, bir geri koridorda yürüyen ve sabaha kadar bir dakika bile susmayan telsizin ve Muzaffer abinin ayak sesleri. Hepsi bu. Ama büyüklerimiz hep söylerdi. Hayat bir polis için sürprizlerle doludur ve iyi biliriz ki bu sessizlik fırtına öncesi sessizliktir.

Az sonra Karakoldan içeriye bağırarak, o kendine has Karadeniz şivesiyle, hemen karşıımızdaki büfenin sahibi giriyor.

-Benim malımı kazıyorlar! Arazimde define arıyorlar. Şikâyetçiyim davacıyım...

Muzaffer abi koridorda karşıılıyor onu.

- Hele bir sakın ol Recep Bey! Ne definesi, ne arazisi?

Muzaffer abi uzun yıllardır bu karakolda çalıştığı için Ayazağa semtinde oturan çoğu insanları, esnafı tanıyor. Bu nedenle ismiyle hitap ediyor.

Adam heyecanla Ayazağa ormanlarına yakın olan arazisinde gecenin bu saatinde üç dört kişinin define aradığını şikâyetçi olduğunu söylüyor. Orada tarihi bir taş olduğunu yakınlarda hafta sonları piknik yapanların, orada bir şey var sanıp sık sık kazı yaptığını söylüyor. Muzaffer abi elindeki telsizle bölgede devriye halindeki ekibi çağırıyor, ekip gelince bana sesleniyor.

-Nurettin sen de git.MP5' İ(Yarı otomatik silah) de al. Dikkatli olun. Şu adamları yakalayıp getirin. Diyor.

Aman Allah'ım benim için her görev, tarifsiz bir heyecan ve mutluluk. Adeta uçarak, hayır

ışınlanarak gidiyorum. Hemen dolaptaki otomatik silahı alıyorum. Tam karakoldan çıkarken Muzaffer abi bana sesleniyor. Nurettin heyecana kapılıp hemen ileri atılma, sen biraz geride kal arkadaşlarını koru çevre güvenliğini al onlar halleder. Diyor. Ben tamam Muzaffer abi diyorum. Ama ne çare ki aklım fikrim olayda, bu sözler bir kulağımdan girip öbür kulağımdan çıkıyor. Arazi sahibini de yeri göstermesi için minibüsümüze alarak yola çıkıyoruz. Yüzümdeki tarifsiz mutluluğu anlatamam. Hani Yahya Kemal Beyatlı'nın bir şiiri var ya; Bin atlı akınlarda çocuklar gibi şendik diye bende aynen öyleyim çocuklar gibi şenim. Demek olaya gidiyoruz. Dur bakalım diyorum içimden nelerle karşılaşacağız. Az sonra şehrin ışıklarından sıyrılıp ormanlık araziye dalıyoruz. Toz toprak içinde ıssız yolda ilerlerken; Aracımızın hafif açık penceresinden yüzümü adeta okşayan yaz rüzgârıyla gökyüzündeki yıldızları seyrediyorum. İçimde tarifsiz bir huzur ve sevinç. Aklıma askerlik günlerim geliyor. Dağ yolları, yağmurlu ve puslu havalar, ormanlar, kayalık araziler, sarp geçitler. Havada tatlı bir serinlik var. Elimdeki otomatik silahı sıkı sıkı tutuyorum. Olay yerine üç kişi gidiyoruz. Bir de arazi sahibi var. Olay yerine yaklaşınca bize kazı yapılan yeri uzaktan gösteriyor, onu az ilerdeki iki katlı evine gönderiyoruz. Bizi fark etmemeleri için aracın farlarını söndürüp biraz uzakta karanlıkta park ediyoruz. Geri kalan yolu yürüyerek gitmeye karar veriyoruz. Ağaçlık alana girip, yürümeye başlıyoruz. Az ilerde hafif bir ışık... Ancak yaklaştıkça büyüyor ve sesleri duyabiliyoruz. Bilal abi bize dönüyor, fısıltıyla...

-Nurettin sen sağdan yaklaş, İhsan sen soldan, ben de ortadan adamları yere yatıralım üstlerini arayıp, kelepçeleyip alalım işaretimi bekleyin diyor.

Tamam diyorum. Üç kişi yavaş yavaş yaklaşıyoruz. Işığın olduğu yere doğru yürüyorum. Her yer karanlık ve ağaçlık, yerde kuru ot ve ağaç parçaları çıtırdıyor. Ses çıkarmamak için gayret ediyorum. Heyecanlıyım. İyice yaklaşip bir ağacın arkasında duruyorum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Az ilerde adamları görebiliyorum. Üç kişi bir ağacın dalına taktıkları fenerin aydınlığında ellerinde kazma kürek toprağı kazıyorlar. Kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlar. Kalbim çarpıyor. Bilal abiyi, İhsan'ı göremiyorum. Hiç birimizde ışık yok. Karakoldan çıkarken Muzaffer abinin söylediği sözler hiç aklımda bile değil. Beklemeye tahammülüm yok. Hızlıca yürüyerek elimdeki otomatik silahı adamlara doğrultarak;

Kıyırdamayın Polis! Yatın yere! Diye bağıriyorum.

Adamlar şaşkın adeta donup kalıyor. Bir kaç adım daha atıyorum. Ama önce sağ ayağımı, sonra sol ayağımı boşlukta hissedip, önümdeki derin bir çukura düşüyorum. Toprak zemine yüzüstü çarparken elimdeki silah da düşüyor. Ne olduğunu anlayamıyorum. Bir anda şok geçiriyorum. Her yer bir anda kapkaranlık oluyor. Acı içinde sırtüstü uzanıyorum. Yaz gecesi... Hava açık... Yıldızlar pırlıl pırlıl... Ölümde böyle aniden mi geliyor diye bir an düşünüyorum. Yardım istemek geliyor aklıma ama konuşamıyorum. Burnumda toprağın kokusu. Yukarıdan gelen sesleri duyabiliyorum. Bilal abi ve İhsan adamları yere yatırıyor. Yatın yere! Diye bağıriyorlar. Sonra bana seslendiklerini duyuyorum.

Nurettin neredesin? Nereye kayboldu bu. Kıyırdamayın polis dedi sonra ortadan kayboldu. Diyor. Ben bağırmak istiyorum ama bir anda sesim çıkmıyor sanki.

Adamlardan birisi: İlerde bir çukur vardı polis abi oraya düşmüş olabilir. Diyor.

Konuşulanları duyuyorum, ama konuşamıyorum. Sadece gökyüzündeki yıldızlara bakıyorum. Muzaffer abinin karakoldan çıkarken söylediği sözler o anda aklıma geliyor. Heyecanlanma... İleri

atılma... Sonra gözümün önüne silueti geliyor, sonra birden bire yok oluyor. Ancak sözleri hep kulağımda İleri atılma... İleri atılma... Kendi kendime büyük sözü dinlemezsen işte böyle olur diyorum. Omzumda bacağımda bir ağrı. Ölünce insan da mezara böyle mi konuluyor diye düşünüyorum. Sonra toprak atılacak üzerine ve karışacak toprağa. Az sonra çukurun başında arkadaşlarımı görüyorum.

Bilal abi fener tutuyor içeriye, ışıktan gözlerim kamaşıyor.

-Sen ne yapıyorsun orda? Diye soruyor.

Bu komik soruya cevap bile veremiyorum. Sanki kendimi isteyerek çukura atmışım gibi. İyiyim ama dizim, kolum ve omzumda bir ağrı.

Yavaşça sesleniyorum.

Dizimde ağrı var. Diyorum.

Tamam, hareket etme kıpırdatma diyor.

Hayır, inatçıyım kalkmak istiyorum. Kıpırdayıp kalkıyorum. İkaz ve uyarıları dinlemiyorum.

Yaklaşık iki metre uzunluğunda bir metre genişliğinde adeta bir mezarı andıran çukurun hemen sağında, toprağın merdiven şeklinde oyulup basamak yapıldığını görüyorum. Bu basamakları kullanarak yukarı çıkıyorum. Bilal abi üstümdeki tozları temizliyor. Yeni giyindiğim pantolonum toz toprak içinde dizimde ve kollarımda sıyrıklar var. Ambulans çağırılım diyorlar istemiyorum. Daha önceden küçükken top oynarken askerlik yaparken de kırık çıkık yaşamıştım. Bu nedenle vücudumda kırık çıkık olunca bunu önceki tecrübelerime dayanarak anlayabiliyordum. Bu nedenle ağır bir sağlık sorunum olmadığını anlamıştım. Bilal abi çukura inip otomatik silahı alıyor. Az ilerde İhsan adamları tek başına yere yatırmış başlarında duruyor. Bilal abi minibüse giderek aracı yanımıza kadar getiriyor. Adamları kelepçeli halde minibüse alıyoruz. Arkadaşlar giderken sık sık bir ağrım olup olmadığını soruyorlar. Kolumda hafif bir şişlik var. Yeni aldığım pantolonumun dizi soyulmuş, defnecileri karakola bırakıp beni hastaneye getiriyorlar. Neyse ki tahmin ettiğim gibi önemli bir şey yok. Doktor röntgen çektiyor. Bir kutu krem bir ağrı kesici yazıyor Şişli Etfal Hastanesinden karakola dönüyoruz. Karakolda yakaladığımız adamlara, sizin yüzünüzden neredeyse ölecektim, orada çukur olduğunu niçin söylemediniz diyorum. Defneciler abi nerden bilelim karanlığın içinden bağırarak birdenbire çıktın karşımıza, elinde silah bizde şok olduk diyorlar.

Altını bulsaydınız ne yapacaktınız? Diye soruyorum.

Zengin olurduk abi, hem karakola da yardım ederdik diye gülüşüyorlar.

Ben de karakolun yardıma ihtiyacı yok. Devlet sağ olsun her şeyimizi veriyor. Ama siz altını bulsanız paylaşabileceğiniz miydiniz, belki birbirinizi vururdunuz diyorum.

Adamlar yok abi bir şey olmaz vurmazız. Biz hepimiz akrabamız diyorlar. Ertesi gün mahkemeye çıkardığımız defneciler izinsiz kazı yapmak suçundan tutuklanarak cezaevine konuluyorlar.

Mehmet Nurettin Üstün
(Polis Hikâyeleri Kitabından)